

Arrest

nr. 212 185 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. LENAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 december 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, als "*ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*" van haar Nederlandse broer.

1.2 Op 11 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden

beslissingen, die op 12 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.12.2017 werd ingediend door:

<i>Naam: B(...)</i>	<i>Voornaam: O(...)</i>
<i>Nationaliteit: Siërra Leone</i>	<i>Geboortedatum: (...)</i>
<i>Geboorteplaats: (...)</i>	<i>Identificatienummer in het Rijksregister: (...)</i>
<i>Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)</i>	

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.12.2017 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde B(...) M(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). ((...))

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uit maakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- verklaring dd. 25.01.2018 waarin de lokale overheden van B(...) (Siërra Leone) verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon tot hun vertrek uit Siërra Leone als broers woonachtig waren op het adres ‘M(...) Street n° 4’ te B(...) (Siërra Leone): echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover het voorgelegde attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat.*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.05.2017, 03.06.2017, 26.08.2017, 09.09.2017, 27.09.2017, 07.10.2017, 04.11.2017 en 01.12.2017; afrekeningen gericht aan A(...)-W(...) A(...) dd. 29.08.2017, 09.10.2017 en 30.10.2017; bijbehorende overschrijvingsbewijzen waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling ervan: deze geldstortingen / betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België.*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan derden*
- geboorteakte op naam van B(...) S(...) M(...), zoon van betrokkene*
- arbeidsovereenkomst dd. 11.09.2014 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches*
- attest dd. 02.03.2018 waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 2017 - datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te S(...).*
- positieve woonstcontrole dd. 19.08.2017 op het adres M(...) te (...) S(...)*
- positieve woonstcontrole dd. 28.11.2017 op het adres K(...) te (...) S(...)*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 12.12.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 17.09.2013 in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel en/of valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Wat betreft de minderjarige zoon van betrokkene, B(...) S(...) M(...), dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet woonachtig is op het adres van zijn kind. Er werd daarnaast niet aangetoond dat er sprake is enige financiële en affectieve band tussen beide. Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing "een inmenging" vormt in zijn privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen

kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon. (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een administratief dossier, maar geen nota met opmerkingen heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt dit laatste ook ter terechtzitting van 4 oktober 2018.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM en schending van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoeker heeft op basis van artikel 47/1, 2° Vw. het recht om zich te herenigen met zijn Nederlandse broer (i.e. de referentiepersoon).

Overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. dient verzoeker evenwel aan te tonen dat hij ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon of deel uitmaakt van zijn gezin. De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon moet reeds hebben bestaan in het land van herkomst (Sierra Leone).

Verzoeker is sinds december 2015 in België gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon.

Ter staving van zijn aanvraag legde verzoeker de volgende documenten voor:

- Verklaring dd. 25.01.2018, waarin de lokale overheden van B(...) (Sierra Leone) verklaren dat verzoeker en de referentiepersoon tot hun vertrek uit Sierra Leone als broers woonachtig waren op het adres "M(...) Street n° 4" te B(...) (Sierra Leone);

- Bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan verzoeker dd. 06.05.2017, 03.06.2017, 26.08.2017, 09.09.2017, 27.09.2017, 07.10.2017, 04.11.2017 en 01.12.2017; afrekeningen gericht aan A(...)-W(...) A(...) dd. 29.08.2017, 09.10.2017 en 30.10.2017, bijbehorende overschrijvingsbewijzen waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling ervan;
- Bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden;
- Geboorteakte op naam van B(...) S(...) M(...), zoon van verzoeker;
- Arbeidsovereenkomst dd. 11.09.2014 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches;
- Attest van OCMW dd. 02.03.2018 waaruit blijkt dat verzoeker in de periode van 2017 t.e.m. de datum van het attest geen financiële steun ontving van het OCMW te S(...);
- Positieve woonstcontrole dd. 19.08.2017 op het adres M(...), bus 6 te (...) S(...);
- Positieve woonstcontrole dd. 28.11.2017 op het adres K(...) te (...) S(...);

Uit bovenstaande documenten blijkt duidelijk dat verzoeker in de periode voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, en dit zowel tijdens zijn verblijf in België, als tijdens zijn verblijf in Sierra Leone.

Verzoeker is behoeftig en ontving tot op heden geen financiële steun. Uit de voorgelegde bewijzen van geldstorting vanwege de referentiepersoon aan verzoeker blijkt duidelijk dat verzoeker financieel afhankelijk is van de Nederlandse referentiepersoon.

Aan de hand van bovenstaande documenten toont verzoeker dus wel degelijk aan dat hij voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging én reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Desalniettemin besliste de Staatssecretaris op 11 juni 2018 dat het recht op verblijf van verzoeker moet worden geweigerd omdat hij "niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie".

De Staatssecretaris stelt dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij zou niet afdoende aantonen dat hij effectief onvermogen is, noch bewijzen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in Sierra Leone financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker legde evenwel documenten voor waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en deel uitmaakte van zijn gezin. Daarnaast toonde verzoeker aan dat hij ook in België, gedurende de periode voorafgaand aan de aanvraag, ten laste was van de referentiepersoon en deel uitmaakte van zijn gezin. Niet alleen hebben verzoeker en de referentiepersoon telkens samengewoond, zowel in Sierra Leone als in België, doch er worden ook bewijzen voorgebracht van geldstorting waaruit blijkt dat verzoeker financieel ten laste was van de referentiepersoon. Tussen verzoeker en de referentiepersoon bestaat duidelijk een afhankelijkheidsrelatie, die er bovendien reeds was in het land van herkomst.

Het is aldus duidelijk dat de Staatssecretaris de bewijswaarde van de voorgelegde documenten miskent en derhalve de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Verder wenst verzoeker op te merken dat de motivering in de beslissing een loutere standaardbeslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoeker. Verzoeker heeft niet alleen een Nederlandse broer die in België is gevestigd, doch hij heeft ook een minderjarige zoon, B(...) S(...) M(...), die in België woont. Verzoeker heeft aldus in België zijn gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De Staatssecretaris laat echter na de impact van de beslissing dd. 11 juni 2018 op het leven van verzoeker te onderzoeken.

Zo stelt de Staatssecretaris: "Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing "een inmenging" vormt met zijn privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene tijdelijk het land dient te

verlaten (...) Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon”.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat verzoeker reeds sinds 17 september 2013 in België verblijft. Bijgevolg is er in hoofde van verzoeker sprake van een lokale verankering en een verregaande integratie in België. Daarnaast heeft verzoeker in België zijn familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zowel zijn minderjarige zoon als zijn Nederlandse broer zijn immers in België gevestigd. Bovendien hebben verzoeker en de referentiepersoon telkens samengewoond, zowel in Sierra Leone als in België. Verzoeker maakt dan ook al jarenlang deel uit van het gezin van de referentiepersoon en is eveneens financieel ten laste van de referentiepersoon. Bijgevolg zou een verplichte terugkeer naar zijn land van herkomst (Sierra Leone) een ernstige inbreuk uitmaken op de uitoefening van zijn familie- en gezinsleven in België met zijn minderjarige zoon en zijn Nederlandse broer.

De beslissing dd. 11 juni 2018 waarbij verzoeker het land dient te verlaten brengt dan ook voor verzoeker een verregaand en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

De Staatssecretaris heeft duidelijk zijn verplichting om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren niet volbracht.

Het moge aldus duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Dat de Staatssecretaris derhalve artikel 47/1, 2° Vw. van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat de Staatssecretaris het recht op een familie- of gezinsleven van verzoeker schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en de vraag of sprake is van een afdoende motivering wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwijst eveneens naar artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of deelt uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

De verzoekende partij diende op 12 december 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als *“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”* van haar Nederlandse broer. Zij betwist op zich niet dat zij moet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin. Zij meent echter dat zij dit, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vaststelt, wel degelijk heeft aangetoond.

In haar verzoekschrift somt de verzoekende partij de verschillende documenten op die zij heeft voorgelegd (deze opsomming komt ook voor in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden) en stelt zij dat hieruit duidelijk blijkt dat zij in de periode voorafgaand aan haar aanvraag tot gezinshereniging reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, en dit zowel tijdens haar verblijf in België als tijdens haar verblijf in Sierra Leone. Verder wijst zij op de voorgelegde bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan haar en stelt zij dat hieruit duidelijk blijkt dat zij financieel afhankelijk is van de Nederlandse referentiepersoon. De verzoekende partij geeft aan dat zij documenten voorlegde waaruit duidelijk blijkt dat zij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en deel uitmaakte van zijn gezin, en dat zij daarnaast aantoonde dit ook in België, gedurende de periode voorafgaand aan de aanvraag, te zijn geweest. Zij besluit dat tussen haar en de referentiepersoon duidelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat, die er bovendien reeds was in het land van herkomst, en dat de gemachtigde de bewijswaarde van de voorgelegde documenten miskent.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar betoog niet duidelijk maakt waarom het in het licht van het bepaalde in artikel 47/1, 2° relevant zou zijn dat zij in België, in de periode voorafgaand aan de aanvraag, ten laste zou zijn of deel zou uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. De voormelde bepaling stelt immers uitdrukkelijk dat de afhankelijkheidsrelatie moet bestaan *“in het land van herkomst”*. De verzoekende partij zet niet uiteen waarom België als *“land van herkomst”* zou kunnen worden beschouwd. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde, daar waar deze over de geldstortingen en het samenwonen in België stelt dat deze betrekking hebben op de situatie in België en niet op deze in het land van herkomst.

Met betrekking tot het reeds in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon stelt de verzoekende partij slechts algemeen dat documenten werden voorgelegd waaruit dit duidelijk blijkt, maar zij zet niet uiteen op welke documenten zij precies doelt. Zij betwist in haar verzoekschrift niet dat de bewijzen van geldstortingen slechts dateren van na haar aankomst in België en dus op de situatie in België betrekking hebben. Ook gaat zij niet in op de uitgebreide motivering van de gemachtigde waarom het gegeven dat zij en de referentiepersoon ooit gezamenlijk als broers deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig voormeld artikel 47/1, 2° moet worden aangetoond. Zij kan aan deze motivering dan ook geen afbreuk doen. Met haar vaag, algemeen betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering van de gemachtigde met betrekking tot het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst niet afdoende zou zijn en dat hij de bewijswaarde van bepaalde documenten zou hebben miskend.

In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde de formele of de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico op schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het

bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met onder meer haar broer.

De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen broers

kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de gemachtigde in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een aantal overwegingen maakt aangaande een eventueel gezinsleven van de verzoekende partij met haar broer, weliswaar in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt echter de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), en zowel uit voormeld artikel 74/13 als uit voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest. Aangezien aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest eenzelfde draagwijdte moet worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zijn de overwegingen die de gemachtigde heeft gemaakt met betrekking tot een eventueel gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar broer in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aldus wel degelijk eveneens relevant in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De gemachtigde overweegt dat de verzoekende partij niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon (haar broer) behoort, zodat het aangehaalde gezinsleven “*van beide*” niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Dat de verzoekende partij en haar broer samen geen “*kerngezin*” vormen, wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij voert doorheen het verzoekschrift echter meermaals aan dat zij samenwoont met en financieel ondersteund wordt door haar broer. De gemachtigde stelt in dit verband dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden bijlage 20 slechts wordt betwist dat de verzoekende partij in het land van herkomst afhankelijk was van haar broer, maar dat daarentegen uitdrukkelijk erkend wordt dat de verzoekende partij in België samenwoont met en financieel ondersteund wordt door haar broer. De gemachtigde maakt niet duidelijk waarom deze elementen niet zouden kunnen duiden op een vorm van afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar broer. Hij stelt in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden weliswaar algemeen dat louter het gegeven dat de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, maar hij spreekt zich niet *in concreto* uit en hoe dan ook niet over de combinatie van de verschillende elementen die in het voorliggende geval aan de orde zijn. In de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijst de gemachtigde er slechts op dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, en dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat is, maar dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat de gemachtigde de samenwoont met en de financiële steun door de broer van de verzoekende partij niet betwist. Dat de verzoekende partij volwassen is, doet in het licht van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM niet ter zake. De Raad ziet ook niet in op welke manier het voor het bestaan van een gezinsleven in België ter zake zou doen dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat zij in haar land van herkomst een leven kan opbouwen. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze heeft onderzocht of er sprake is van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar broer, gelet op de bijkomende elementen van afhankelijkheid die blijken uit het administratief dossier en die in de bestreden bijlage 20 zelfs uitdrukkelijk worden erkend. Minstens kan worden vastgesteld dat de gemachtigde zijn beslissing op dit vlak niet afdoende heeft gemotiveerd. Aangezien de gemachtigde reeds heeft nagelaten zorgvuldig en afdoende na te gaan of sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, heeft hij logischerwijze ook nagelaten de vereiste belangenafweging (in de woorden van de verzoekende partij, een “*concrete evenredigheidstoets*”) door te voeren. De Raad benadrukt dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Daar waar de gemachtigde nog opmerkt dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, stelt de Raad vast dat de gemachtigde hieraan geen conclusie verbindt, zodat niet duidelijk is waarop hij met deze opmerking precies doelt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormeld artikel 8 wordt aannemelijk gemaakt. Minstens kan worden aangenomen dat de overwegingen van de gemachtigde in het licht van het gezinsleven van de verzoekende partij met haar broer geen afdoende motivering uitmaken. Aangezien de vaststellingen van de Raad met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij met haar broer reeds volstaan om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen, moet hij niet verder ingaan op de overwegingen van de gemachtigde met betrekking tot een eventueel gezinsleven met haar minderjarige zoon, en het betoog van de verzoekende partij in dit verband.

Aangezien de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen, kan geen afbreuk worden gedaan aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM weliswaar algemeen aanvoert dat de gemachtigde heeft nagelaten de impact van de beslissing van 11 juni 2018 op haar leven te onderzoeken, maar dat zij vervolgens slechts verwijst naar de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en naar een terugkeer naar haar land van herkomst (Sierra Leone). Bijgevolg blijkt niet dat zij voormeld artikel 8 ook inroept in het licht van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat de Raad op dit aspect niet verder ingaat.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en het enig middel is met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in de aangegeven mate gegrond. Deze laatste vaststelling leidt tot de vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten. De overige aangevoerde schendingen met betrekking tot de laatstgenoemde beslissing behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE